

nje za ves teden, vsak dan gredo na drugo turo »in če je treba le en termin premakniti, že delajo cirkus. Italijani se zaradi česa takega sploh ne bi razburjali.«

Na gori pa: Brez problemov z vremenom pogosto pač ne gre, pravi, in če so majhni, še gre. Toda pogosto tudi dežuje in začne nenadoma snežiti. Kadar se površina skale iz minute v minuto spreminja v drsalnico, »potem so z živci prav kmalu pri kraju«. Ali misli, da se ljudje, ki se enkrat znajdejo v takšnih nevarnostih, vsaj potem spremenijo? O tem je težko presojati, pravi Reinstadler, »ljudje, ki jih hodim potem iskat, so najpogostejše tako hudo poškodovani, da je poglavje o gorah zanje tako in tako končano«. Da, pravi, učenje in napakah je v gorah zanesljivo napačna metoda.

Zdaj prihaja do stalnih srečanj med tema dvema svetovoma, med vaščani in popotniki. Najpogostejše se srečujeta brez zapletov, še najbolj harmonično na skoraj vsakodnevnih mašah, kjer je bilo med eno od pridig omejenosti tudi to, da je bil prejšnji kardinal **Döpfner** njega dni čisto na vrhu Königspitze, seveda v spremstvu z dvema domačima gorskima vodnikoma. Nekatera druga srečanja pa se končajo vsaj s hudimi pogledi, če že

ne tudi s hudimi besedami. Nekaj takega se je, na primer, zgodilo v pisarni tujskoprometnega urada v Suldnu.

Tja je prišel moški srednjih let, oglaševalski strokovnjak iz Münchna, ki ga je njegova športnost tako razganjala, da je bilo to videti že od daleč. Želel je nekaj informacij, vremensko napoved, na primer, in želel se je pogovarjati s človekom, ki se spozna na gorniške zadeve. Vedno znova se je v pogovoru vračal na nekakšne planske posebnosti, na katere mu mož za pultom ni znal dovolj natančno odgovoriti. Zato se je športnik razmerno hitro poslovil.

Za pultom je namreč sedel sicer zelo prijazen možakar, ki je sicer iz Suldna, o hribih pa nima niti najmanjšega pojma, ker ga ne zanimajo. »Moje stališče je,« pravi, »da je skoraj zanesljivo mrtve tisti, ki ga zadene kamniti plaz, pa četudi se še tako dobro spozna na gornišvo.« Enkrat samkrat je bil na neki gori, na Ortlerju, »ko so mi vsi dejali, da tja gor pač pride vsaka krava«. Pozneje je večkrat pripovedoval o strahu, ki ga je preganjal vso turo. In vedno je pristavil: »Rad bi videl kakšno kravo tam zgoraj, pa nisem nobene.«

(Süddeutsche Zeitung)

SLOVENSKI ALPINISTI IN GORNIKI SO BILI NA ODPRAMI »PIK LENIN 1997«

VZPON NA DEVIŠKO ALINKO

ALEŠ CVAHTE

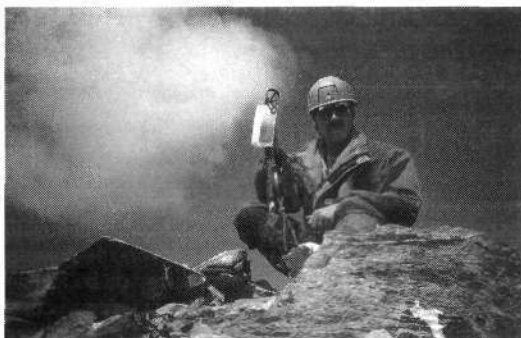
Daleč za vzhodnim obzorjem se dvigajo v nebo visoke snežne gore, tako visoke, da jih še ptice ne prelete. Kdor jih je skusil, bo o njih vedno razmišljal in sanjaril, in ko jih bo doživel, se bo znova in znova vračal v naše prelepe gore, si v njih objemu spočil dušo in oko in znova pričel sanjati o belih vrhovih, dostopnih po prašnih in luknjastih cestah in ledenikih, ki jih obdajajo.

POT V KIRGIZISTAN

V ponedeljek, 7. julija, smo odpotovali z Brnika z letalom Aeroflot proti Moskvi. **Milan Anželj, Bogdan Legat, Jože Peljhan, Gabrijela Mežnar, Zdenka Golavšek, Majda Šijanec, Anton Sfiligoj, Jani Predalič, Janez Pretnar, zdravnik dr. Gorazd Bunc in Aleš Cvahte.** Iz Moskve smo poleteli v 3800 kilometrov oddaljeno mesto Oš.

To je slikovito starodavno mesto v vzhodnem delu plodovite Ferganske doline. Ima okoli 200.000 prebivalcev in letos praznuje 3000-letnico svojega obstoja. V času karavan je vodila skozi mesto tako imenovana svilena pot, danes pa je največja znamenitost mesta velik bazar — trg. Utrip mesta začutiš tu, v nepregledni množici ljudi, ki se od ranega jutra do večera vsak dan gnete med polnimi stojnicami najrazličnejšega blaga.

Naslednjega dne navsezgodaj zjutraj je pridrdral pred naš hotel tovornjak s predelanim kesonom za prevoz ljudi. Vanj smo zmetali vso našo prtljago — spodaj težke »prasice«, nanje pa še osebno prtljago — in se »udobno« namestili za pot. Po petih urah vožnje je naš

Avtor članka na vrhu Alinke (4830 m) — prvi pristop

tovornjak prisopihal na 3619 metrov visok gorski prelaz Taldžik v Alajskem grebenu, s katerega smo v daljavi prvič zagledali goro Pik Lenin. Kljub temu, da smo bili oddaljeni od nje le približno 70 kilometrov zračne linije, smo potovali do baznega tabora še več kot pet ur. Tovornjak je vedno pogostejše kuhal, voznik je dolival vodo v hladilnik in polival pregret motor z vedri mrzle vode. Zadnjih trideset kilometrov vožnje je bilo preko deročih ledeniških vodá, sipin, po jamah in po stepi. Toda na tem delu poti smo imeli kaj videti: nehoti smo zmotili Kirgize pri njihovi tradicionalni igri — na hitrih konjih so se v galopu podili za konjenikom, ki je imel v rokah ovčjo kožo, in mu jo skušali vzeti. Ko so nas zagledali, so uprizorili pravi konjeniški napad na nas, a se je vse izteklo z dobrodošlico prišlekom.

Pogled z Alinke: levo ledenik Lenin, desno Pik Petrovski, skrajno levo pobočje Pika Razdelna

Bazni tabor je na začetku več kilometrov dolge in s travo ter gorskimi cvetjem porasle doline, ki se imenuje Lukova poljana (zaradi divjega česna). Je na višini 3640 metrov in v idiličnem okolju. Južno od tabora se v smeri vzhod—zahod dviguje mogočen Zaalajski greben belih šesttisočakov, nad njimi pa kraljuje 7136 metrov visoki Pik Lenin. Severno od tabora se pokrajina blago spušča proti ravni Alajski dolini, ki je na nadmorski višini 3200 metrov. V neposredni bližini tabora je nešteto jezerc s kristalno čisto vodo. Med vzpenjanjem na pobočje gore Pik Petrovski sem jih naštel kar 48.

Glede na res lepo okolico tabora, pestro hrano, prijateljske odnose, ki smo jih takoj po prihodu vzpostavili z osebjem, in blagodejni mir je naš zdravnik ta delček sveta kaj kmalu poimenoval za raj na zemlji.

OTIPAVANJE GORE

Že dan po prihodu v bazni tabor smo se odpravili na prvo aklimatizacijsko turo. Po slabi uri hodá preko travnatih planjav se je pot pričela dvigovati proti sedlu na višini 4100 metrov, s katerega se nato precej strmo in globoko spusti na moreno, ki jo je nasul ledenik Lenin. V sedlu smo zavili desno po grebenu, s katerega smo lahko ves čas opazovali strmo severovzhodno pobočje naše gore. Pririnjili smo do višine 4350 metrov, od koder smo preučevali smer pristopa preko razbitega ledenika na sedlo med Pik Leninom in Pik Razdelno. Naslednjega dne smo se odpravili še enkrat na greben do višine 4500 metrov.

Dne 13. julija smo z opremo za postavitev višinskega tabora 1 in s hrano krenili zares. Dostop iz baznega tabora do mesta na ledeniku, kjer na višini 4400 metrov običajno postavijo prvi tabor, sicer ni zahteven, je pa z vzponi in spusti približno 12 kilometrov dolg dostop s polno naloženimi nahrbtniki neprijetna zadeva. Sonce je ves čas neusmiljeno žgalo. Po prehodu z morene na ledenik smo postali boljše volje, ker smo slutili konec

poti, ki pa ga ni in ni hotelo biti. Eni nekoliko prej, drugi malo kasneje smo prišli na ledenik do mesta, kjer se na izrinjenem kamenju lahko postavijo šotori. Občutek imaš sicer, da si na moreni ledenika, a ni tako; vse je na ledu in če si hočeš vzorno izravnati prostor za šotor ter nekoliko odrineš kamenje, že tolčeš led.

Postavili smo šotore in pristavili vodo za čaj. Ves čas smo iz tabora opazovali navezo štirih ljudi, ki se je z ledenika nad nami vračala proti nam. Ruski vodnik se je vračal z navezo treh nemških klientov. Na ravnem delu ledenika so se razvezali in prišli do našega tabora. Povabili smo jih na čaj in z njimi malo poklepetali. Za vedno si bom zapomnil odgovor dekleta, 27-letne Ute, ki je na vprašanje, kakšen je ledenik, odgovorila, da je potrebno hoditi navezan, ker so razpoke nepredvidljive, prekrte s svežim snegom (dan pred prihodom je močno snežilo in že v baznem taboru je zapadlo preko 20 cm snega).

Uta je popila čaj in pohitela za prijatelji, ki so že odšli. Le kakšno minuto ali dve za tem je Bogo opazil brezglavo tekanje Nemcev sem in tja. Zavpil je: »Eden je padel!« Pograbili smo vrvi in stekli, kolikor se je dalo. Nemca sta skakala po kamenju in snegu ob luknji, pod katero je zevala globina, in vpila »Uta, Uta«. Medtem je pritekel tudi njihov ruski vodnik, ki je bil na srečo še opremljen z drezami. Hitro smo ga z dvema vrvmema spustili v globino. Čez nekaj minut smo izvlekli oba. Uta ni kazala znakov življenja. Neskončna zanka, ki jo je imela na sebi pod pazduho in okoli vratu, se ji je tako nesrečno zataknila na lednem rogju, da jo je zadavila. Gorazd in Gabrijela sta se takoj lotila oživljanja. Po nekaj minutah je dekle zadihalo. Skakali smo od veselja in se objemali. Brž smo postavili šotor kar poleg razpoke, da bi jo čimmanj prenašali. Po radijski zvezi smo zvečer obvestili bazo o nezgodi in prosili za helikopter. Ponesrečenka je bila vso noč nezavestna. Gorazd je bil ves čas pri njej. Tudi ostali nismo spali. Ždeli smo v šotorih in poslušali dekletovo hropenje in stokanje.

Kopanje snežne luknje pod Pikom Razdelna na višini 5700 metrov

Jutro je prineslo upanje, da bo prišla skorajšnja pomoč iz doline, a ob prvi radijski zvezi smo bili razočarani. Izvedeli smo, da helikopter še ni poletel iz Biškeka. Kako malo je vredno človekovo življenje! Najprej so razčistili vse glede plačila prevoza in šele potem poleteli k nam. Skoraj štiriindvajset ur je bilo potrebnih od nesreče do trenutka, ko se je helikopter dvignil iz baznega tabora in poletel proti več kot 300 kilometrov oddaljenemu Biškeku.

PROTI VRHU

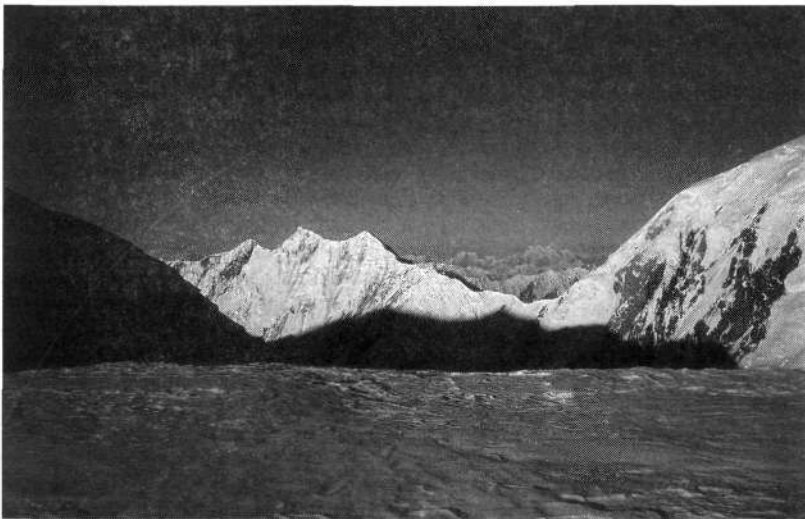
Po dnevu počitka, ki smo ga vsi zelo potrebovali, da smo nekoliko pozabili na nesrečo, smo se ponovno odpravili v tabor ena. Tokrat smo odšli proti temu taboru z manj težkimi nahrbtniki, a žal tudi brez zdravnika. Že več dni je imel težave z visokim krvnim pritiskom, zato se je odločil, da bo raje odšel domov, kot pa da tvega čakanje v baznem taboru. Vsa odgovornost za naše zdravje na gori je tako padla na medicinsko sestro Gabrijelo.

Zvečer smo ždeli pred šotori in opazovali, kako se po pobočju Pik Lenina počasi dvigajo sence gorá pred njim. Zadnji sončni žarki, ki so se ujeli v vrh, so ga obar-

vali škrlatno rdeče, zatem pa se je stopil v sivomodro svetlobo noči.

Iz tabora ena smo se naslednjega dne povzpeli preko nevarnega, zahrbtnega, z mnogimi razpokami prepređenega ledenika Lenin do višine 5300 metrov. Novo zapadli sneg nam je povzročal obilo preglavic. Vsak korak se je vdrl. Nosili smo kot mule; jaz sem se otepal s polnim nahrbtnikom in težko jeklenko s kisikom, ki smo ga imeli s seboj v medicinske namene, drugi so nosili šotore. Teža in vročina, ki se nam je ves dan ponujala v popolnem brezvetrju, sta nas dotolkli. Šele po sedmih urah naporne hoje smo pririnjili do mesta, kjer se postavi tabor dve. Na narinjenem kamenju ob skalnem hrbtu Pik Razdelne smo si uredili šotorišče. Kljub temu, da smo bili skoraj 1000 metrov višje kot prejšnji dan, proti vrhu še vedno nismo videli bistveno več kot prejšnji dan. Gora je velika, ni kaj. Doma, ko smo preučevali zemljevide in fotografije, se nam ni zdela nič posebnega, a njeno velikost smo začutili takoj po prihodu v bazni tabor, ko smo že kakšno uro in pol ždeli v toplih oblačilih pred našimi šotori, medtem ko je bil vrh še vedno obsijan s toplim soncem.

Kristalno čisto jutro naslednjega dne je obetalo lep dan. Ob sedmih zjutraj smo zagrizli v trdo snežno strmino nad taborom dve. S seboj smo nosili dve snežni lopati in lisičji rep, da bi lahko na višini 6100 metrov izkopali snežno luknjo in v njej prenočili. Dokler je sneg še držal, smo lepo napredovali. Vrh strmega snežišča smo prišli na položnejšo snežno planjavo, ki se zložno dviguje proti pobočju Pik Razdelne. Zopet se je pričelo neprijetno prediranje snega. Nekje na višini 5600 metrov smo zagazili v visok in nepredelan sneg. Gazili smo pošteno čez koleno in se menjavali v vodstvu, a ni in ni šlo. Sonce je bilo neusmiljeno, napredovali smo počasi, kajti pred nami ni bil to leto na gori še nihče in vse smo morali pregaziti sami. Na višini 5800 metrov smo se zaradi globokega nepredelanega snega in za plaz nevarnega pobočja obrnili. Spustili smo se do vi-

Pogled čez sedlo med Pikom Lenina (levo) in Pikom Razdelna (desno), v ozadju Pamir

Slovo od baznega tabora pod
Pikom Lenina

Foto: Aleš Cvahte

šine 5700 metrov, na bolj položen svet. Pet se nas je odločilo, da si izkopljeemo snežno luknjo, ostali so se vrnili v tabor dve. Pet ur smo neumorno kopali, da smo si za silo uredili prenočišče. S te višine smo imeli tudi prelep razgled na Alajsko dolino pod seboj, na greben Alajskih gora in na greben proti vrhu Pik Lenina.

Dne 19. 7. sem ob petih zjutraj zagazil v nepredelan sneg pod vrhnjim pobočjem 6200 metrov visoke Pik Razdelne. Polne tri ure mi je vzel novozapadel in nepredelan suh sneg. Končno smo pririnjili do sedla med Pik Leninom in Pik Razdelno, na višino 6100 metrov. Pogled na gore Pamirja, ki se dvigajo na jugozahodu, je bil vreden garanja. Bele strme stene in vrhovi so nam dali nekje v daljavi čutili Pik Komunizma, najvišjo goro nekdanje Sovjetske zveze.

Pot s sedla nas je vodila navzgor po delno spihanem in ne preveč strmeh pobočju. Napredovali smo v ključih. Kjer ni bilo snega, je bilo v drobirju in kamenju čutiti sledi lanske poti. Po petih urah hoje smo pririnjili na veliko snežno planoto na višini 6400 metrov. Na njej smo naleteli na ostanke opuščanih šotorov, na zavržene jeklenke s kisikom in druge odpadke. Na višini 6500 metrov se je morala zaradi težav s srcem obrniti Gabrijela, Milan, Bogi, Joža in jaz pa smo rinili naprej. Vreme se je vztrajno slabšalo, občasno smo napredovali v gosti megli. Ves čas smo se čimbolj držali grebena. Med 6600 in 6800 metri smo naleteli na dokaj strmo snežno vesino, za njo je bil zopet lažji svet. Iz Kitajske in Tadžikistana so se neumorno valili težki črni oblaki. Občasno so zakrili vse pred in za nami. Pred seboj smo iz megle zagledali zopremo, opečnatorjavo skalno stopnjo, visoko približno 100 metrov. Ko smo se skobacali čez njo, smo v oddaljenosti približno enega kilometra zagledali vrh. Tik zatem so ga prekrili oblaki. Toda vsaj vedeli smo, v kateri smeri moramo naprej, kajti zopet smo bili na prostrani snežni planoti, kjer lahko v slabem vremenu hitro zaideš.

Dobrih sto metrov višine smo še imeli do vrha, ko sta se tla in nebo zlili v mračno belino, kjer si vedel samo to, da imaš noge na tleh in nič drugega. Pričelo je močno snežiti, otoplilo se je in v daljavi smo zaslišali grmenje. Nekaj časa smo brezuspešno čakali, da bi se vrh ponovno odprl, a zaman. Veter in sneg sta zasipala

naše sledi. Obrnili smo se in pohiteli nazaj, dokler se je še kje poznala naša gaz. Večkrat smo ugibali, ali smo šli tu gor ali ne. Grmenje je postajalo vse močnejše. Na pobočju Pik Razdelne smo doživeli snežni metež z nevihto in le s težavo smo našli našo luknjo, pred katero je občasno ždel Gabrijela in nas klicala.

Zvečer se je vreme nekoliko uneslo, celo sonce je za trenutek pokukalo izza temnih oblakov. A jutro je bilo zavito v oblake. Odločili smo se za sestop v tabor ena, kjer smo imeli hrane na pretek. Še dobro, da smo se dovolj zgodaj odpravili, kajti pot navzdol je bila začinjena s ponavljajočimi se nevihtami, snegom in dežjem ter vdiranjem do pasu v južni sneg. Na poti so zevale nove globoke razpoke in morali smo iskati nove prehode preko ledenika. Hodil sem prvi in nenadoma zabingljal nad globoko razpoko. Ker smo bili navezani, ni bilo hudega, le svinjsko težko jeklenko s kisikom sem slišal tolči po ledu globoko pod seboj, ker je padla iz nahrbtnika. Popoldne se je vreme še poslabšalo, zato smo se odločili za odhod v bazni tabor. Vso pot v dolino nas je pošteno močil dež.

ALINKA

Po prihodu v bazni tabor smo si dva dni lizali rane. Vreme je bilo na gori ves čas slabo, vrh se ni razkril iz oblakov, mi pa smo imeli v baznem taboru dopoldne malo sonca, popoldne in ponoči pa močne nevihte. Potem se je vreme nekoliko popravilo in izza oblakov se je v soncu zalesketal sveže zasneženi Pik Lenin. Vsem je bilo jasno, da ni več časa in tudi ne volje, da bi ponovno pregazili pot do vrha, ki je tako dokončno splaval po vodi. Nekateri smo tako prvi lepši dan izkoristili za potikanje po razglednem grebenu Pik Petrovskega. Z njega smo si ogledovali krasen ošiljen snežen vrh na nasprotni strani doline, ki pa se je zdel zaradi deroče ledeniške reke Ačiktaš nedostopen. V bazi smo povprašali ruske prijatelje, kako bi se dalo priti čez reko. Nekateri je mikalo veliko jezero, ki se je videlo preko kanjona deroče reke, mene je mikal vrh. Zaradi trditve ruskih prijateljev, da vrh še ni osvojen, smo se dogovorili, da nas bodo naslednjega dne domačini zjutraj s konji prenesli preko reke, ko je voda še nizka. Dogovor pa je splaval po vodi, kajti domačinov

zjutraj ni bilo. Na srečo je dopoldne jezdil mimo tabora mož z močnim konjem, ki nas je bil za ustrezno plačilo pripravljen prenesti preko vode. Ob jezeru, ki smo ga opazovali, je imel svojo jurto, družino in čredo ovac, govedi in jakov.

Prijatelji so odšli k jezeru, sam sem odšel navzgor po dolini, proti neznanemu vrhu. Po dveh urah hodá sem sedel pod njim in z višine 4250 metrov študiral smer v ledni steni.

Oborožen z dvema cepinoma in brez nahrbtnika, le s fotoaparatom in višinomerom, sem zagrizel v ledno pobočje. Sprva je strmina bolj blaga, med 40 in 45°. Na višini 4350 metrov se stena postavi bolj pokonci, med 70 in 75°. Sreče z izbiro orodij ravno nisem imel. Težji Stubai je krasno prijemal, na prvi zamah, z mnogo lažjim Campovim cepinom pa sem bolj praskal in luščil temen led pod nekaj centimetrov debelo primrznjeno snežno skorjo. Zaradi strmine sem bil ves čas le na prednjih zobeh derez, kar ni prijetno. Za vsak počitek sem moral najprej s cepinom odlučiti led, da sem lahko stopil v vdolbino in si nekoliko odpočil noge. V uri in pol hitrega plezanja sem preplezal 450 višinskih metrov in izstopil na višini 4700 metrov na vršni greben. Do vrha sem imel le še pol ure hoje po nezahtevnem grebenu.

Razgled z vrha je bil čudovit. Vrh Pik Lenina je bil sicer v oblakih, a skoraj vse druge gore v okolici sem imel kot na dlani. Prostora na vrhu je bilo ravno toliko, da sem lahko počepnil in se slikal s samosprožilcem.

Navzdol je šlo zelo hitro. V pol ure sem bil pri Bogotu, ki pa je medtem že toliko prišel k sebi, da me je prepričal, da bova našla prehod čez vodo, kajti pot navzdol, do mesta, kjer naj bi naju čakal Kirgizov konj, se mu je

zdelo predolga. Joža nama je prišel nasproti po drugem bregu reke, kajti z Bogotom sta imela radijsko zvezo in sta se tako dogovorila. Nekako nama je uspelo priti čez dva manjša rokava deroče vode. Z majhnega skalnega otočka sredi deroče vode nama je uspelo, da sva vrgla Jožu vrv, ki jo je ta fiksiral okoli skale. Enako sva storila tudi midva, na preostali prosti konec pa se je navezal Bogo. Z vponko se je vpel v fiksirano vrv, jaz pa sem ga dobro prijel. Po nekaj metrih gaženja ga je zajel močan tok in ga do vratu potisnil v vodo. Le še bele oči prijatelja sem videl, kako so se vrtele, in spačen obraz zaradi silnega pritiska deroče vode. Vlekel sem vrv k sebi kar sem mogel in ga spravil nazaj. Brez besed sva nato prehodila pot do Kirgizovega doma. Spregovorila nisva niti besede, le ob vodi sva si podala roke in se objela.

Na konju sva pozno popoldne v visoki vodi vsak zase prečkala reko. V zahvalo sva Kirgizu že zjutraj podarila 40 metrov dolgo vrv, tako da je lahko z njo popoldne potegnili konja nazaj. Na drugem bregu so naju čakali prijatelji. Janez in Milan sta nama tovariško odnesla težka nahrbtnika v bazni tabor, Gabrijela pa je prišla z dvema čutarama toplega čaja.

Kako se vse vrne! Pred dvema letoma sem vodil odpravo perspektivnih slovenskih alpinistov v Tien Šan. Opolnoči sem pričakal Gabrijelinega brata Petra, pa še Jako in Blaža, ko so po 17 urah dokončali uspešen vzpon — prvenstveno smer v Pik Troglavu, s čajem in hrano, tu pa mi je vrnila njegova sestra.

Vrh, ki sem ga osvojil, je visok 4830 metrov, poimenoval pa sem ga »Alinka«. Smeri sem dal ime »Olja«. Do izstopa je 450 višinskih metrov, težavnost smeri je 65—75°/40—45°, čas plezanja 1,40 ure.

DEVETDESET LET ORGANIZIRANEGA GORNIŠTVA V GORAH NAD ŠKOFJO LOKO

ČASU IZTRGANI LEPI TRENUTKI

PAVLE ŠEGULA

Leto 1997 je mesto pod Lubnikom in pod njegovim širšim planinskim zaledjem zaznamovalo živahno in domiselno praznovanje devetdesetletnice organiziranega gornišтва. Vodstvo PD Škofja Loka je poskrbelo, da dogodek ne bi izzvenel v eni sami proslavi in utonil v množici drugih praznovanj, ki so v naši občini zares raznolika in pogosta.

Posamezni prebivalci teh krajev so nedvomno že v prejšnjem stoletju ljubiteljsko zahajali v gore. Obiskovali so imenitnejše vrhove nad porečjem Poljanske in Selške Sore in njenih pritokov, niso pa imeli svoje lastne gorniške organizacije.

NAJPREJ JE BILA SELŠKA PODRUŽNICA

Stvari so se spremenile, ko je bila 24. januarja 1907 ustanovljena Selška podružnica SPD za škofjeloški okraj. Ob tem dogodku se mi samo od sebe poraja vprašanje, zakaj je Selška dolina prehitela večjo Škofjo Loko.

Zanesljivega odgovora ne vem, menim pa, da se je v dolini poznal vpliv slovenskega narodnega buditelja **Kreka**, medtem ko je v Škofji Loki najbrž še prevladovalo Nemcem naklonjeno meščanstvo. Kdo ve! A kakorkoli je že bilo, sedemnajst ustanoviteljev se je lotilo dela v trdnem prepričanju, da bo nova podružnica SPD živel, in niso se motili. Bilo je vsega: obilo idej, dobre volje in dela, iskanja, prilagajanja in razmeroma kmalu tudi nekaj nujnih organizacijskih sprememb.

Selška podružnica se je že po petnajstih letih preimenovala v Selško-škofjeloško in leta 1929 v Škofjeloško podružnico SPD. Pri tem je — s prekinitvijo zaradi okupacije — ostalo do 24. januarja 1946.

V osvobodilnem poletu je bilo kljub revščini in pomanjkanju ustanovljeno Planinsko društvo Škofja Loka. Tudi tokrat je društveni odbor štel sedemnajst članov. Zastavil si je tri poglobitve naloge: povezati nekdanje članstvo in pritegniti nove člane, obnoviti in označiti planinska pota in, seveda, postaviti novo kočjo na Lubniku. Bili so delovni in zvesti, s tovariši, ki so